

Brown - Ztracený v čase

Thorn si to ticho neuvědomoval hned. Zatímco ležel v nádrži a pozoroval křišťálový příklop, vznášející se nad ním, trpělivě se pokoušel znovu získat nějaké měřítko, jímž by posoudil ono sjednocení, jehož dosáhl v průběhu tří měsíců v Proudě. Právě tak dlouho - i když se mu to zdálo být okamžikem bez času - hnal Thorn úsilím své mysli svou loď mezi hvězdami. Právě tak dlouho byl osamocen v nesmírnosti Nada-kontinua.

Jako pokaždé, když se vynořil z Proudě, cítil i teď mizící ozvěnu sjednocení kdesi v sobě. Jako vždycky zanikalo neúprosně v jeho mysli jako strašidelné echo. Až za tři měsíce, při své příští plavbě, bude moci obnovit své námluvy s nekonečnem. Do té doby se jeho běžný život bude skládat z dlouhé řady nesplněných přání. Bude ho žít tak, jako kdyby špatně napsanou roli měl hrát herec, jehož myšlenky jsou úplně jinde. Leda náhodou by se mohlo stát, že by se mu přátelské vytržení mohlo vrátit ve snu, jenže to znamenalo lapat jeho úlomky po probuzení, asi jako teď.

Někteří urychlovači, co znal, a většina z nich byla z Východu, popisovali své zážitky v Proudě jako "ochutnávání Nirvány". Thornův západácký pragmatismus se vzpíral takovému výkladu. Dával přednost psychologickému rozumování, jenže když se příště ocitl v Proudě, dělalo mu potíže exaktně definovat materialistické základy extáze, kterou tam zažil.

Donutil se ke klidu a přešel po místnosti. Právě v té chvíli poprvé zaznamenal nepřítomnost zvuku. Byl by měl slyšet jednotvárné hučení pomocných trysek, rovněž tak vlastní kroky a vlastní dech, po dlouhé nečinnosti zase pracující. Zabouchal na stěnu. Pak vstoupil do sprchového koutu a zapnul vodní trysky. Slastně vzdychal, když mu horká voda bodavě masírovala unavená záda. Stále však nic neslyšel. Ticho bylo daleko absolutnější, než jaké kdy poznal.

Přesvědčoval sám sebe, že to bude nepochybně nějaký vedlejší účinek Proudě. Vykonal více než padesát cest, prožil mezi hvězdami kus života a tohle byl jeho první zdravotní problém. Nijak moc se tím netrápil. Rozhodl se, že počká a časem zjistí, zda se mu sluch nevrátí sám.

Stoupl si pod sušák, pak si oblékl uniformu a opustil kabinu. V salonku zahlédl na obrazovce světla kosmického přístavu. Pocítil náhlé zamrazení v zádech, když přistávací mříž sevřela loď a snesla ji dolů. Postrádal to domácké, pomalé dohořívání trysek a svist stovek pneumatik na přistávací dráze. Babylonská věž terminálu se objevila v dohledu. Loď se zastavila. Nad obrazovkou zablikal rudý pruh světla - povolení k vylodění. Mělo být provázeno hlasem, vítajícím posádku zpátky na Zemi, ale Thorn neslyšel nic.

Jako vždycky byl první, kdo opustil loď. Prošel kontrolou, kde ukázal svůj průkaz celé řadě nudících se přístavních úředníků. Normálně by měl počkat na ostatní a jít se s nimi napít. Tady měl vždycky nějaký bar otevřeno, dokonce i brzo ráno. Thorn rád trávil volný čas ve společnosti ostatních kolegů. Přinášelo mu to pocit důvěrné blízkosti k tomu, co postrádal nejvíc. Přesto v tuto chvíli opustil přístav a chytil volné aerotaxi do města. Pokud potřeboval lékařskou pomoc, chtěl si ji sehnat sám a nenechat se k tomu nutit solidárními kolegy. Sděлил řidiči svůj cíl. Nemaje možnost slyšet vlastní hlas, pohyboval rty znovu a znovu, až řidič přikývl a rozjel se. Taxi zabočilo mezi věžovité pilíře, světla se zamíhala v divokém běhu. Přistáli na nádvoří před Thornovým blokem. Thorn vyskočil ven a nechal se vynést zdviží do svého podkrovního apartmá. Bylo to po létech poprvé, co se vracel domů střízlivý. Alkohol zmírňoval bolestný pocit ztráty. Když byl střízlivý, děsilo ho vědomí, jaké má materiální možnosti, jak směšná je jeho smrtelnost a jak je na tom všem závislý. Jeho obydlí se dalo

popsat jako luxusní, ale zdůrazněná účelovost všeho zařízení v něm vyvolávala pocit nevolnosti. Nalil si pořádnou dávku skotské, posadil se ke klavíru a přehrál si kousek z otevřené partitury Beethovenovy Sympatické. Pak usedl do svého oblíbeného ušáku v okenním výklenku a chvíli hleděl ven. V útulném šeru pokoje, s výhledem na vyrovnané řady světel města pod sebou, mohl si předstírat, že je zpátky na palubě lodi, klesající na přistání.

Ovšem, pokud se mu nevrátí sluch...

Ucítil, že ho polil studený pot při představě, že by se už nikdy nemohl vrátit do Proudů. Podívil se sám sobě, když si uvědomil, že by byl schopen lhát, aby se dostal na další plavbu...

O dvacet minut později, když pil svou druhou dávku, se ozval první zvuk. Usmál se pro sebe a zdvihl sklenici v přípitku svému odrazu v okně. Promluvil... jenže pořád neslyšel svůj hlas.

Slyšel úplně jiné zvuky a žaludek se mu sevřel v křeči zklamání. Vykřikl... ticho.

Slyšel kroky, dech a zvučné klepnutí. Potom vysokotlaký svist horké vody a slastné vzdechy. Své vlastní... Zaslechl hukot sušáku, pak tření látky o svá záda. Rychlé zahrčení posuvných dveří a tichnoucí hukot vypnutých pomocných trysek.

Thorn se donutil něco říct - chtěl si vysvětlit a nějak ukončit to šílenství. Ale jeho hlasivky stále nevydávaly žádný zvuk. Mrštil sklenicí o zeď. Rozletěla se na střepy v dokonalém tichu.

Ted' zase slyšel kroky: svoje vlastní, prošly spojovací trubicí z lodi do přístavní haly; letištní úředníci otráveně děkovali za předložení průkazu, dav naplňoval halu svým zmateným hlukem. Seděl ztrnulý hrůzou, když poslouchal to, co měl správně slyšet před hodinou.

Uslyšel taxikářův dotaz, pak svůj vlastní hlas, udávající adresu: mluvil jako opilý, vyslovil všechno dohromady a znovu to opakoval. Ozvalo se zaječení turbin, později otevření vstupu, hluk mnoha kroků a vrzání zdviže...

Pak nastalo znovu ticho. Vzpomínal, co se dělo před hodinou. Ano, stál chvíli na prahu, díval se do místnosti, které říkal domov a chtělo se mu zvracet. Mohl přesně odlišit zvuk svého dýchání od vzdáleného šumu města.

Ted' něžné tóny Beethovenovy Sympatické.

Cinknutí skla o sklo.

Seděl ztuhle v ušáku, neschopen nejmenšího pohybu, naslouchaje zvuku vlastního dechu, zvuku svého popíjení, aniž by něco pil...

Později se ozval jeho opožděný výkřik a exploze sklenice, roztříštěné o stěnu.

Zvedl se z křesla a postavil se před obrazovku videofonu. Váhal, jeho ruka se nerozhodně vznášela nad klávesnicí. Původně chtěl volat zdravotní službu, ale zjistil, že proti svému přání vytukává číslo, které kdysi tak často používal.

Neozývala se dlouho. Podíval se na hodinky. Bylo stále ještě časně ráno, ani ne sedm hodin. Už chtěl výzvu zrušit, když obrazovka ožila. Hleděl na Carolinu Da Silva, o pět let starší, ale stále stejně atraktivní, jak si ji pamatoval. Vyvalila na něj oči, překvapené a nevěřící, a přitáhla si župan u krku.

Pak se její rty pohnuly se zřejmým hněvem, ale Thorn nic neslyšel, přesněji řečeno slyšel sám sebe, jak před hodinou pije whisky.

Bál se, aby nepřerušila spojení. Naklonil se k obrazovce a ústy tvořil slova, o kterých si myslel, že znamenají: "Potřebuji tě, Carrie. Jsem nemocný. Neslyším, tedy..."

Zmlkl, nevěděl, jak dál.

Její nepřátelský výraz se změnil, stále se sice dívala nastraženě, ale nyní byla v jejím pohledu zřejmá starost o něj. Její rty se znovu pohnuly, ale pak si uvědomila situaci a použila znaků hluchoněmých. Ukázala mu: "Je tvůj sluch opožděn, Maxi?"

Přikývl.

Vytvořila větu: "Přijď během hodiny do mé ordinace."

Pak se dlouho dívali jeden na druhého, jako by chtěli vyzkoušet, kdo z nich se ukáže silnější a první vypne spojení.

Thorn najednou vykřikl: "Co je to k čertu se mnou, Carrie? Je to něco vážného?"

Zapomněla na znaky a odpověděla ústy. Její rty se pohybovaly a vytvářely odpověď z mlčících slov.

Thorn v panice zaječel: "Co tím k čertu chceš říct?"

Ale Carolina přerušila spojení bez odpovědi.

Thorn se vrátil do svého křesla. Napadlo ho, že je v tom jistá spravedlnost, když ho tak vypnula. Před pěti lety se viděli naposled právě přes videofon. Tenkrát to byl on, kdo rázně přerušil spojení, efektně ji odřízl od svého života, aniž by jí dokázal pořádně vysvětlit, že ona je pro něj mnohem méně než to, co mu dává Proud.

Carolinina otázka na časový posun mu napovídala, že ví něco o jeho současném stavu. Tomu se velice podivil, protože pokud byla jeho choroba vedlejším účinkem Proudů, musela si Carrie být vědoma ironie jeho volání o pomoc.

O hodinu později nastoupil Thorn do taxíku. Opilý a neschopen slyšet vlastní slova, měl ještě dost prozíravosti, aby si připravil lístek s názvem a adresou nemocnice. Podal ho pilotovi a když se taxi odlepilo od země, padl do sedadla a zavřel oči.

Sluchem byl už zase v minulosti, vnímal zvuky hodinu staré. Jeho sluch samostatně opouštěl ušák, přecházel pokojem a vyklepával číslo na klávesnici videofonu. Po chvíli se ozvalo klapnutí obrazovky a Carolinino: "Dr. Da Silva..." následovalo po táhlém vdechu překvapení.

"Potřebuji tě, Carrie. Jsem nemocný. Neslyším, tedy..."

Thorn pocítil zahanbení nad tím, jak pateticky to zaznělo.

Pak slyšel Carolininu vyslovenou odpověď, spíše poslouchal její hlas, pokud ji nenapadlo použít znakové řeči a zeptat se ho, zda se jeho sluch opoždí. "Blackův syndrom," řekla.

V tuto chvíli se Thornův žaludek rozhoupal. Neměl ponětí, co to je Blackův syndrom, ale sám zvuk toho slova ho lekal.

Ted' uslyšel svá hodinu stará slova: "Co je to k čem se mnou, Carrie? Je to něco vážného?" Slova byla spojena v jedno, ale Carolina rozuměla.

Odpovídala mu slovy: "Obávám se, že je to vážné, Maxi. Budeš tady za hodinu, ano?" A zrušila spojení.

Ordinace Caroliny Da Silva byla součástí nemocničního komplexu nad zálivem. Thorn opustil taxi na přistávací ploše a nejistě se vydal k západnímu křídlu. Zvuky města, které slyšel ve svém bytě, se teď ozývaly v jeho uších. Opatrně se pohyboval nekonečnou oblohou.

Kdyby se tak nebál toho, co mu mohlo být, jakož i setkání s Carolinou po tak dlouhé době, mohl by si vychutnat podivnost toho, že něco jiného vidí a něco jiného slyší. Bylo to, jako

kdyby sledoval film se špatně synchronizovaným zvukem.

Našel dveře, označené "Dr. Da Silva", zaklepal a vstoupil. První, koho v místnosti uviděl, byla Carolina. Na vteřinu se podivil, jak to Proud zařídil, že ho přilákal právě k ní, ale jen na vteřinu. Byla velice atraktivní, se svou oválnou, klidnou tváří, s graciézním baletním postojem. Byla pečlivá a také inteligentní, ale samotný fakt její tělesnosti si Thorn vysvětloval jako pomíjivý jev, podmíněný nestálostí všech věcí tělesných. Proud mu sliboval a dával chvíle plné blaženého odtělesnění.

Teprve teď si Thorn všiml dalších osob v místnosti. Poznal ty dva muže za stolem. Jedním byl jeho lékař z Linek, druhým jeho velící důstojník. Jejich přítomnost naznačovala, že je asi zle. Způsob, jakým ho pozorovali, přímý pohled bez emocí, to jen potvrzoval.

Kombinace alkoholu, šoku a strachu pomohla Thornovi do bezvědomí.

Probral se v posteli v bílém pokoji. Po jeho pravici vedly skleněné dveře na balkon. Všechno, co jimi viděl, byla zářivá modř oblohy. Na protější stěně byla temná deska, pro něj slepá, ale průhledná pro pozorovatele z vedlejší místnosti.

Jeho hlava i hrud' byly pokryty elektrodami.

Slyšel hučení turbin aerotaxi, které ho dopravilo do nemocnice. Posadil se a zavolal, jak aspoň doufal: "Carolino! ...Carrie!"

Padl zpět s pocitem nezdaru. Dával pozor, zda neuslyší tikot nástěnných hodin, ale slyšel jen utichající motory taxíku a své vlastní kroky - chůzi Thorna před hodinou přicházejícího do nemocnice. Zlobilo ho, že ho tu hlídají jednosměrným oknem. Připadal si jako zvíře v kleci.

Podíval se dveřmi na oblohu. V dálce zahlédl velikou hvězdnou loď, stoupající strmě vzhůru. Přitom slyšel sám sebe, jak otvírá dveře do ordinace a Carolinin hlas: "Á... Max".

Následovalo nečekané mlčení. Byla to doba, po kterou byl v bezvědomí. Mrkl zpátky na oblohu, ale vesmírná loď už vypadla z fáze a byla tedy neviditelná.

Thorn se pokoušel zahnat myšlenky na svou budoucnost.

Carolina se objevila o třicet minut později. Nesla poznámkový blok a tužku. Usedla do plastického křesla vedle postele a blok si položila na klín. Snažila se zakrýt své znepokojení úsměvem, ale Thorn si uvědomil, že před chvílí plakala. Bylo to vidět na rozmazaném make-upu. V minulosti ji takhle vídal mnohokrát.

"Jak dlouho tady budu muset zůstat?" zeptal se. Carolina se kousla do spodního rtu a uhnula pohledem. Začala mluvit, ale hned se zarazila. Místo toho napsala něco do bloku a podala mu výsledek.

Týden nebo dva, Maxi. Musíme počkat na výsledek několika testů.

Thorn se pro sebe zasmál. "Jak jistý je ten Blackův syndrom?" tázal se a přitom doufal, že v jeho hlase je ta správná dávka zlomyslného sarkasmu.

Byl odměněn tím, že Carolina byla viditelně šokována.

"Odkud ho znáš?" napsala.

"Odkud znám co?"

"Blackův syndrom."

"Zmínila ses o něm ve videu," řekl Thorn. "Neslyšel jsem to, dokud jsem nepřišel sem. A co to vlastně je, Carrie?"

Chvilí váhala, pak začala psát. Thorn četl její písmo nohama vzhůru hned za tužkou.

"Black - urychlovač z linky Taurus - Varanasi. Po padesáti cestách se u něj vyvinul akutní časový posun vjemů. Je to nemoc, která postihne jednoho z tisíce, Maxi. Ještě nevíme přesně, jaké má příčiny, ale máme podezření, že jde o poruchu stínění nádrže, v níž urychlovač drží službu. Vznikne tím zpomalení přenosu aktivity mezi neurony."

Chvilí počkala, pak mu předložila zápis.

Thorn přikývl: "Už jsem to četl. Takže..."

Obrátila list a tužka se rozběhla.

"Jak dlouho to vydržel?" ptal se Thorn hořce. "Kdy ten ubožák zemřel?"

Spěšně napsala: "On ještě žije, Maxi."

Thorn byl překvapen a ulevilo se mu. Jestliže to bylo s Blackovým syndromem takové, co mu bránilo vrátit se do Proudů? Podivil se, proč se tak vzrušuje? Myslel si, že všechno pochopil.

"Kdy budu moci odejít, Carrie? Kdy se budu moci vrátit do Proudů?" Pozoroval blok, čekal na odpověď. Když vzhledl na její tvář, viděl, že zase pláče. Tentokrát neskrývaně.

Zasmál se. "Ty si myslíš, že jsi mne dostala, vid'?" Tvůj milý invalida, propuštěný od Linek, oddává se vzpomínkám a nechává se tebou hýčkat. Přece sis nemohla myslet, že se neuzdravím a nebudu chtít zpátky do Proudů, že ne?"

Navzdory slzám psala a psala, pokrývala stránku za stránkou rychlým rukopisem. Když skončila, vbodla do papíru vášnivou tečku, vyrvala listy z bloku a hodila mu je. Pak vyběhla z pokoje, až za ní vlály vlasy. Thorn se za ní díval s pocitem viny a nenadálé prázdnoty v hrudi.

Jeho pohled padl na zmuchlané listy. Uchopil je a četl: "Akutní sensorický časový posun. Nejen sluch. Všechny smysly. Během pár dnů bude následovat chuť a čich. Pak zrak. Budeš žít jen s pocitem dotyků s "přítomností". Všechno ostatní bude posunuto..." A tak to pokračovalo dál na několika stranách, písmo bylo stále nejistější a nečitelnější. V podstatě se stále opakovalo těch pár známých faktů a Carolinina pozorování, jak chřadne Black. Na poslední stránku napsala prostě: "Milovala jsem tě, Maxi."

Thorn urovnával stránky na klíně. Volal Carolinu znovu a znovu, ale pokud ho slyšela, nedávala to najevo. Chtěl se jí omluvit, vyptat se, co se s ním ještě může stát. Zkoušel přemítat o vlastnostech všech svých smyslů, o tom, co by mezi všemi postiženými časovým posunem mohlo uchovat právě hmat, ale úkol byl nad jeho síly. Neměl ani dost znalostí, ani fantazie.

Lehl si a zavřel oči. Po chvíli ho vyrušil zvuk vlastního hlasu, jeho surových otázek. Slyšel Carolininy bezdeché vzlyky, skřípání tužky po papíru a mružel si: "Milovala jsem tě" jako doprovod k písemnému ujišťování. Slyšel její běh s pláčem z pokoje, pád křesla, zaklapnutí dveří. Pak už mohl naslouchat jen vlastnímu dechu a obvyklému tlumenému hluku nemocnice. Poprvé za celé hodiny byl jeho sluchový vjem synchronizován s tím, co viděl. Usnul.

Ráno třetího dne v nemocnici následovala Thornova chuť a čich opoždění jeho sluchu. Další Časový posun ničil všechny naděje, že by diagnóza mohla být mylná. Carolinu neviděl od té doby, co od něj tak splašeně utekla. Zkoumal a testoval ho nemocniční personál, který konal svou práci mlčky. Všichni věděli o jeho roztržce s Carolinou a dávali si pozor na ústa.

To třetí ráno v nemocnici mu černá ošetřovatelka přinesla snídani. Začal jíst a hned zjistil, že nedokáže odlišit chuť a vůni šunky s vejci od kávy, černé a nepochybně silné.

Dojedl, počkal až se sestra vrátí a odnese podnos. Pak si lehl a čekal.

O dvě hodiny později uslyšel vrzání vjíždějícího vozíku, pak skřípání vidličky a nože. Za pár vteřin naplnila jeho ústa chuť šunky a vaječného žloutku. Nasával vůni kávy, chutnal ji na jazyku. Zavřel oči a vychutnával své vjemy. Byl to jediný potěšující efekt jeho podivné nemoci.

Najednou ho něco napadlo, až se honem posadil. Dvě hodiny...! Rozdíl mezi jídlem a jeho chutí byl dvě hodiny! Stejně tak mezi příchodem ošetřovatelky a jeho zvukem. Jestliže se jeho sluch, chuť a čich opozdily za tři dny o dvě hodiny za skutečností, jak to bude vypadat za týden, za měsíc, za rok? A co zrak? Jak má zvládnout něco, co uvidí až po hodinách, dnech, týdnech? Rozhodl se zjistit, jak to vypadá s Blackem, jak on se s tím vyrovnává. Začal volat Carolinu.

Ta se ale neukázala ještě další tri dny. O Thorna pečovala četa zdravotních lékařů. Vypadali, jako když se řítí za svými povinnostmi kolem něj. Lhostejně, nevybíravě dělali, co museli, nerozlišovali, zda existuje Či ne. Nebo snad předpokládali, že jeho smysly jsou natolik opožděny, že je od nich dokonale izolován. Mnohokrát se jich ptal, jak by mohl být léčen, jaké zhoršení stavu ho ještě může potkat, jak to vypadá s Blackem. Ale oni zneužívali toho, že je nemůže hned slyšet, s omluvou ho ignorovali, vyhýbali se nejen jeho slovům, ale i jeho očím.

Šestého dne ráno se vzbudil do ticha a snědl svou snídani bez chuti. Zvuk jeho procitání, šum nemocnice, chuť snídaně - to všechno k němu dorazí později. Byl zvědavý, jaké to bude, až bude jíst svačinu a cítit při tom chuť snídaně. Čekal a trvalo to čtyři hodiny, než ochutnal topinku s džemem, uslyšel zvuk svého dechu a svého probuzení.

Potom přišla ošetřovatelka a odstranila elektrody z jeho hlavy a hrudi. Otevřela dveře na balkon a podala mu lístek, na němž četl: "Chcete si trochu vyjít na Čerstvý vzduch?"

Počkal, až odešla, zahalil se do nemocničního županu a vyšel na balkon. Sedl si do křesla na výsluní, chvíli se díval přes záliv a pak zvedl zrak k nebi. Dnes nebylo vidět žádnou kosmickou loď.

Uvědomil si, že navzdory nemoci, jež se stále zhoršuje, přece jen doufá, že se vrátí do Proudů. Jestlipak stav jeho smyslů nebude mít likvidační účinek na jeho myšlenkové schopnosti pohánět loď? Byl už rozhodnut, že až se jeho stav zhorší natolik, že už se nebude moci obejít bez pomoci druhých (a to muselo nutně nastat, až se mu opozdí zrak), pak se přihlásí jako dobrovolník na dlouhou plavbu. Dokáže dopravit loď až na některý z Okrajových Světů, stráví celý rok v extázi Proudů. Nejspíš ho to zabije, ale vyhlídka na to dlouhé, úchvatné vytržení a bezbolestný konec byla lepší, než život, jaký ho mohl čekat zde na Zemi.

Carolina se objevila na hranici jeho snění. Přistrčila si křeslo k jeho a posadila se s poznámkovým blokem na klíně. Vypadala svěže a soustředěně, nedávná rozepře byla zřejmě zapomenuta.

"Rád bych se omluvil za to, co jsem ti minule řekl, Carrie. Doufal jsem, že za mnou přijdeš dřív." A sám pro sebe zaklel, protože jeho omluva vyzněla spíš jako obvinění.

Carolina napsala: "Byla jsem u Blacka." Thorn si náhle uvědomil, že mu buší srdce.

"Jak je mu?"

Psala: "Už jen jeho hmat je v přítomnosti. Všechny ostatní smysly se opoždují skoro o celý den."

"Jak to snáší?"

"Ne moc dobře. Ale on nebyl nikdy moc pevný. Ukazují se na něm známky psychózy. Ty jsi mnohem silnější, Maxi..."

Přerušil ji: "Co se stane, když se opozdí i jeho hmat?"

Pokrčila rameny. "Zatím se to nestalo. Těžko říci. Mimochodem, pokud se to stane, bude mu lehčeji, když budou všechny jeho smysly synchronizovány v onom "pak". Ale nebude schopen se stýkat s lidmi, se společnostmi. Jak by mohl? Jejich přítomnost pro něj bude odložena o hodiny, o dny. Nebudou mít žádnou možnost, jak se s ním spojit."

"Může zůstat v Proudě," řekl Thorn.

Carolina vzhledla. Na okamžik ji slzy palčivě šlehly přes oči. Pak naškrábala do bloku: "Je Proud vším, na co myslíš?"

"Je to můj život, Carrie. Jediný důvod, proč existuji."

Potrásla hlavou, podrážděna tím nemotorným způsobem komunikace. Popsala dvě stránky úhledným písmem a podala mu je.

"Nedokážu pochopit tu tvoji posedlost Proudem, když si myslíš, že tvoje zážitky splývají s náboženstvím a máš dojem, že se dotýkáš Záhrobí. Ale ty sám tomu doopravdy nevěříš! Pro tebe je to něco jako droga, mentální orgasmus. Ty jsi proudový povaleč, Maxi. Když mne opouštíš, utíkáš před něčím, co nedokážeš emociálně zvládnout, protože jsi to nikdy v minulosti neuměl. Po většinu tvého života ti Proud poskytuje náhražku za lidské city, jak za ty, které bys měl dávat, tak za ty, které bys mohl dostávat. A podívej se, kam jsi to dopracoval!"

Thorn seděl a nepromluvil ani slovo. Jakási část jeho já, hluboko v nitru, lidská část, byla ohromena přesností a pravdivostí jejího prozření.

"Teď se určitě lituješ, protože jsi mne nedostala," řekl mdle v pokuse o sebeobranu.

Carolina se na něj upřeně zadívala. Potrásla hlavou a rozvážně napsala jedinou řádku. Vstala, vytrhla vrchní list, podala mu ho a opustila balkon.

"Nelituji sebe, Maxi. Lituji tebe."

Tohle setkání s Carolinou se Thorn snažil v mysli potlačit. Ve dnech, které následovaly, žil jen svou nadějí, že by se jednou mohl vrátit do Proudě. Kdyby se i jeho hmat začal zpožďovat, mohly by se jeho všechny vjemy synchronizovat, jak tvrdila Carolina, a pak by se jeho stav znatelně zlepšil. Sice by se stal neschopným společenského styku, ale to by nebyla velká *ztráta*, jeho jediným toužebným přáním bylo vrátit se k Linkám.

Devátého rána svého pobytu v nemocnici otevřel Thorn oči a uviděl tmu. Volal, aby někdo rozsvítil světlo, ale místo toho ucítil, že ho někdo krmí lžící. Nebyl schopen určit, zda to byla Carolina. Později uvidí, uslyší, případně ucítí tu osobu. Ptal se, kdo to je, ale jediná odpověď - jediná možná odpověď za těchto okolností - byla laskavá ruka na jeho paži. Po své první snídani v naprosté temnotě ulehl a čekal.

Jeho sensorické vnímání se teď opožďovalo o šest hodin a tak dlouho také trvalo, než byl závoj tmy pozdvižen a než mohl Thorn uvidět šikmé paprsky slunce, padající do pokoje. Okamžitě byl uvržen do zmatku disharmonií toho, co mu jeho smysly předváděly. *Zatím*, co ležel na zádech, jeho oči mu ukazovaly zrakové vjemy Thornova z tohoto rána, který se před šesti hodinami posadil a byl krmen snídaní. Viděl černou ošetřovatelku, jak si k němu umísťuje podnos s jídlem a lžící mu podává do úst slaninu s vejci. Zároveň cítil, jak hmatá kolem sebe a dotýká se ženy. Zkusil to teď a jeho ruka se ovšem ničeho nedotkla.

Neměl žádnou kontrolu nad směrem svého pohledu. Jeho nevidomé oči ráno bloudily sem

tam, takže se přistihl, že zkouší svůj bludný pohled upřít na sestru, ale přitom stále zírá na vzdálenou stěnu. Vidění bylo navíc přerušováno střídavými vteřinami tmy, jak mrkal a delšími intervaly, kdy zřejmě zavíral oči. Jediným ziskem posunu vidění bylo to, že jeho zrak, chuť, čich i sluch byly nyní vzájemně sladěny. Viděl, jak mu ošetřovatelka podává vejce do úst, slyšel zvuk svého žvýkání a chutnal jídlo. To, co mu nyní chybělo, bylo samo vejce. Jeho ústa byla prázdná.

"To bychom měli," řekla ošetřovatelka a podala mu poslední kousek topinky. Chtěl jí říct, aby s ním přestala zacházet jako s dítětem, jenže v tom byla velká nevýhoda jeho současného stavu: cokoli vnímal nyní, stalo se již před šesti hodinami. Hezká Jamajčanka mohla být kdekoli v nemocnici, slanina a vejce byly stráveny, zvuky a vůně se rozptýlily v éteru...

Po pár následujících dnech si zvykl procítat v časných hodinách a sledovat události předešlého dne. Mezi čtvrtou a šestou hodinou ranní ho zahalovala tma a Thorn se mohl uložit ke spánku. Kolem poledne se probouzel a strávil několik hodin ve tmě. Pak viděl s osmi-hodinovým zpožděním východ slunce. Jelikož časový rozdíl mezi událostmi a jejich vnímáním narůstal o dvě hodiny během tří dnů, vyvozoval z toho Thorn, že přijdou doby, kdy bude trávit víc času v temnotách než při světle. S tím byl schopen se vyrovnat. Kdysi míval mnoho a dlouhých období, kdy se mezi plavbami zamykal ve svém zatemněném bytě o samotě, jen s pitím a přelétavými vzpomínkami na Proud.

Po necelých dvou týdnech v nemocnici začal Thorn slábnout. Procházel obdobími fyzické nevolnosti a mentálních zmatků. Jednou zažil halucinaci, že je znovu v Proudě, ale tentokrát chybělo to báječné sjednocení s ním.

Den po halucinaci se vzbudil brzo a cítil sluneční teplo na kůži. O osm hodin později si uvědomil slunce, vycházející z moře. Byl by se rád na něj podíval, ale jeho oči byly před osmi hodinami upřeny na nohu postele. Frekvence jeho bdělých chvil dávala pozorované scéně vzhled starého, slepovaného filmu. Jenže ten film nebyl němý: slyšel nemocniční hluk kolem sebe a vzdálené crescendo trysek kosmické lodi.

Později, nakrmen pomocí lžice obědem bez chuti, ucítil měkkou ruku na své paži. Otočil hlavu, jako kdyby mohl vidět, kdo se ho dotýká. Ovšem všechno, co uviděl, byla vzdálená zeď před osmi hodinami. Všechno, co uslyšel, byl jeho vlastní dech. Připomenul si dotek ošetřovatelky, jenže ten byl lehký, platonický, takový, jakým ujišťujeme dítě, že bude všechno v pořádku. V tomto dotyku nebylo nic platonického. Jak tu tak bezmocně ležel, kdosi přišel, odhodil z něj přikrývku a svlékl mu nemocniční pyžamo... Mlčky křičel, pokoušel se ji odstrčit, "ji", protože jeho tápající ruka nahnátla měkkost prsou. Ale nemohl tu ženu vidět a nemohl se ubránit tomu směšnému znásilnění. Ucítil teplo, měkkou tíži, jež ho obkročila, její ňadra, volně ležící na své hrudi a pak pocit, jaký by podle jeho představ mohl zažít člověk při styku se succubem.

"Carolina?" řekl. Pohnul pažemi v nemotorném pokusu o objetí a dotkl se jejího intimně teplého, štíhlého těla. Teď byl proti své vůli vzrušen. Spočívala na něm a on bezezvukně sténal, probíraje prsty její černé, neviditelné vlasy. Poznal Carolinin způsob milování podle vzpomínky na minulé časy, kdy bývali spolu a mysleli si, že je nikdy nic nerozloučí. Když přišlo vyvrcholení, bylo takové, jak si ho pamatoval mnoho let - krátká, rychlá extáze, podobná té druhé, v Proudě, ale ne tak uspokojující. Stejně jako neobvyklé okolnosti jejich milování, tak fakt, že nemohl Carolinu vidět, že zdroj jeho slasti zůstával jakoby beztělesný, to vše mu dávalo větší pocit intimity a větší rozkoš, ale nebylo to úplné naplnění.

Neviditelná váha na něj dolehla, těžká a uspokojená po orgasmu, který Thorn poznal podle mlčenlivých křečí jejího těla. Políbila ho - ucítil slané slzy, jež jí tekly po tváři.

"Carolino... Proč?"

Její rty našly znovu jeho tvář, horkým dechem formulovala slova. Bylo to, jako by líbal ducha, jenž mu sděloval mlčící proroctví.

V uvolnění, následující akt, pocítil Thorn v sobě náhlou změnu. Bizarnost onoho způsobu milování mu najednou zvedla žaludek. Měl pocit, že se mu vrátil starý pocit viny, o němž si myslel, že se ho dávno zbavil. Ten styk byl symbolický vzhledem k době: po léta hrál Thorn v lásce kohosi, jehož podstata je neviditelná, zatímco Carolina marnila život honbou za někým, kdo byl navždy někde jinde.

Ted' vykřikl a vystrčil ji z postele. Cítil její pád a skoro slyšel výkřik bolesti. "Běž pryč, Carolino! Vypadni!" Otočil se směrem, kde snad mohla být, ale nebyl si tím jist. "Já tě nechci, proboha! Všechno, co chci..."

V tom okamžiku na něj zaútočila. Vrhla se na něj bolestivými údery a fackami, nepochybně s výkřiky a obviňováním. Thorn z toho vnímal jen fyzické násilí, rány pěstí ho zasahovaly odnikud, bez varování. A také si byl vědom, že si zasluhuje všechno, co dostával.

Ležel na posteli, zbitý a vyčerpaný. Carolina přestala útočit. Neměl možnost zjistit, kde se zrovna nachází, ale věděl, že je stále ještě v pokoji. "Nevím, proč jsi sem přišla," řekl. "Nevím, co ode mne chceš..."

Napůl ucítil další spršku ran a předvídavě uhnul. Ale nic nepřišlo.

Když nabyl dojmu, že zůstal sám, schoval se pod přikrývku, ležel a vyvolával si vzpomínku na Carolininy slzy.

Ty mohly být jediným vysvětlením její návštěvy.

Během následujících hodin se Thorn cítil čím dál, tím hůř. Čekal se vzrůstajícími obavami, tělo zalité studeným potem. Na pohled bylo asi 16 hodin; ve skutečnosti kolem půlnoci. Připadalo mu to strašně dlouho, než se Carolina objevila jeho zraku, jako kdyby obvyklý osmihodinový posun neplatil.

Vešla rychle a přistoupila k boku jeho postele. Sklonila se k němu a dotkla se rukou jeho paže. Thorn ucítil ten dotyk znovu, přestože ho probudil před osmi hodinami. Tam, v minulosti, prudce otočil hlavu a teď viděl Carolinu naplno. Měla na sobě jen bílý plášť, nic pod ním, a byla uplakaná.

Pozoroval ji, jak ho svléká a ten pohled nyní vyvolal horký příliv studu a nesouhlasu na jeho tváři. Milý pocit jejího dotyku už odezněl, ale když ji sledoval, jak svléká plášť a naklání se k němu, zalila ho znova touha, která ho ovládla před osmi hodinami. Současný Thorn ležel klidně v posteli a připadal si jako šmírák v hlavě předchozího já. Miloval se s Carolinou, ale podle svých vzpomínek na fyzický akt, starý už osm hodin, měl pocit, že se dívá na drsné porno na videu. Ted' ji mohl vidět, tu fantastickou směs masa, vlasů a jazyka, mohl ji čichat, její parfém, pot sexu, který ho přebíjel, a mohl slyšet její slabé vzlyky rozkoše, její opakovaný křik, když volala jeho jméno v blížícím se vyvrcholení.

Slyšel svou vyčítavou otázku: "Carolino... Proč?"

Dokončili milování, ona si lehla do jeho náruče a řekla: "Protože jsem tě milovala, Maxi. Protože tě stále miluji."

Věděl, co bude následovat. Znovu procítil ten všechno přemáhající pocit náhlé změny, přinášející provinění. Bezmocně čekal, až ji vyhodí z postele. "Běž pryč, Carolino!" slyšel křičet sám sebe. "Vypadni!" Viděl její bolestný výraz, v očích se jí projevil pocit, s nímž přijímala jeho zavržení. Dal by cokoli za to, kdyby byl schopen zadržet svá následující slova. "Já tě nechci, proboha! Všechno, co chci..."

Přiskočila k němu a bila ho, znovu a znovu. Současný Thorn uhýbal, jako by ho rány, které viděl přicházet, mohly opravdu zasáhnout a bolet. Dokonce zvedl ruce, aby se ochránil před tím přívalem.

Carolina couvla a ječela na něj. Slyšel se, jak říká: "Nevím, proč jsi sem přišla. Nevím, co ode mne chceš."

Carolina křičela: "Přišla jsem, protože jsem tě milovala, Maxi. Přišla jsem se rozloučit..."

Sklopila oči a zašeptala spíš pro sebe, než pro něj: "Black zemřel před dvěma dny..."

O osm hodin starší Thorn ležel úplně tiše.

Za pár následujících dnů se jeho stav rapidně zhoršil. Oznámení Blackovy smrti mu vzalo všechno bojovnost, kterou v sobě mohl najít. V posledních hodinách cítil postupné zatemňování smyslů. První ho opustil sluch, potom následovaly chuť a čich, jejichž nepřítomnost nesl těžce. Později se mu zakalil zrak a také ho opustil a pak si uvědomoval sám sebe jen jako malý slepý rozum, plovoucí v nekonečném oceánu.

Brzo na to mizelo i vědomí tělesného já a nakonec ho opouštěl pocit vlastní identity v mozku. Důvěrně známá, příjemná euforie zaplavila to, co bývalo kdysi Thornem. Než zemřel, vstřebala ho nesmírnost kosmu, ve které teď poznal to, čemu říkal Proud nebo Nada-kontinuum.